

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကား
တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာနှစ်သက်ကြကုန်ပြီ

ရှစ်ခုမြောက် ဗာဟိတိကသုတ် ပြီး၏။

၉-ဓမ္မစေတိယသုတ်

၃၆၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်—

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း မေဒါဠ္လပမည်သော သာကီဝင်တို့၏ နိဂုံး၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တစုံတခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့်
မြို့ငယ်တို့သို့ အစဉ်ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီး
ကိုခေါ်၍ “အဆွေကာရာယန ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကကုန်လော့၊
ကောင်းမြတ်သော ရှုမြော်ခင်းကို ကြည့်ရှုရန် ဥယျာဉ်မြေသို့ သွားကြကုန်အံ့”ဟု မိန့်၏။
“အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ”ဟူ၍ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် ပသေနဒီကောသလမင်း
ကြီးအား ပြန်လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို က၍
“မင်းကြီး ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကပြီးပါပြီ၊ ယခုသွားရန်အချိန်ကို
အရှင်မင်းကြီး သိ၏။ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏)” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်ကို
တက်စီး၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ဖြင့် ကြီးကျယ်သော မင်း၏ကျက်သရေဖြင့်
မြို့ငယ်မှ ထွက်လေ၏။ အရံဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်ရာ အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့်
သွား၍ ယာဉ်မှသက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင်သာလျှင် အရံဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ ပသေနဒီကောသလ
မင်းကြီးသည် အရံဥယျာဉ်၌ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက် လှည့်လည်သည်ရှိသော် နှစ်သက်ဖွယ်ကြည်
လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် လူတို့မှ ဖြစ်သောလေမှကင်းကုန်သော လူတို့
လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို ပြုရာ ဖြစ်ကုန်သော တယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ လျှောက်
ပတ်ကုန်သော သစ်ပင်ရင်းတို့ကို မြင်သော် မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အောက်မေ့မှု
‘သတိသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်၏—’ ဤသစ်ပင်ရင်းတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။
ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ တိတ်ဆိတ်ကုန်၏။ ငြိမ်သက်ကုန်၏။ လူတို့မှ ဖြစ်သော လေမှ
ကင်းကုန်၏။ လူတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို ပြုရာ ဖြစ်ကုန်၏။ တယောက်တည်း ကိန်းအောင်း
ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်ကုန်၏။ ယင်းသစ်ပင်မျိုးတို့၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော
တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့ ဆည်းကပ်ကြကုန်ဘူးပြီ”
ဟု အောက်မေ့မှု ‘သတိသည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်၏။

၃၆၅။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးကိုခေါ်၍ “အချင်း
ကာရာယနစစ်သူကြီး ဤသစ်ပင်ရင်းတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ ကြည်လင်
ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ တိတ်ဆိတ်ကုန်၏။ ငြိမ်သက်ကုန်၏။ လူတို့မှ ဖြစ်သော လေမှ ကင်းကုန်၏။
လူတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို ပြုရန် သင်လျှောက်ကုန်၏။ ယင်းသစ်ပင်မျိုးတို့၌ ပူဇော်အထူးကို
ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား

ကို ဆည်းကပ်ဘူးကုန်၏။ အဆွေကာရာယနစစ်သူကြီး ယခုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်မှာ နေတော်မူသနည်း”ဟု မေး၏။ မင်းကြီး မေဒါဠုပမည်သော သာကီဝင်မင်းတို့၏ နိဂုံး၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးနေတော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ အဆွေကာရာယန မေဒါဠုပမည်သော နိဂုံးရွာကြီးသည် မြို့ငယ်မှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာရာ၌ ရှိပါသနည်းဟု (မေး၏)။ မင်းကြီး မဝေးလှပါ။ သွားရန်အချိန် ရနိုင်ပါသေးသည်။ သုံးယူဇနာမျှသာ ရှိပါ၏။ ကြွင်းကျန်သော နေ့ပိုင်းဖြင့် သွားရန်တတ်နိုင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဆွေကာရာယန သို့ဖြစ်ပါမူ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေလော့၊ ခါတို့သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သွားကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။ “အသျှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ပြန်ကြား၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေပြီးလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးအတွက် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေပြီးပါပြီ၊ ယခု သင်မင်းကြီးသည် သွားရန်အချိန်ကို သိ၏၊ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါ၏)” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော ယာဉ်ကို တက်စီး၍ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းသော ယာဉ်တို့ဖြင့် မြို့ငယ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် သာကီဝင် မင်းတို့၏နေရာ မေဒါဠုပမည်သော နိဂုံးသို့သွားလေ၏။ ထိုကြွင်းကျန်သော နေ့ပိုင်းဖြင့်သာလျှင် သာကီဝင်မင်းတို့၏နေရာ မေဒါဠုပမည်သော နိဂုံးသို့ ရောက်လေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သော အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင်သာလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

၃၆၆။ ထိုစဉ်အခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်ပြင်၌ စကြာ သွားနေကုန်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့အား “အသျှင်ဘုရားတို့ ယခုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူပါသနည်း၊ တပည့်တော်တို့သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် အလိုရှိကြပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး တံခါးပိတ်ထားသော ဤကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုတ်ဦးသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန်ပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား တံခါးကို ဖွင့်တော်မူပါလိမ့်မည်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအရပ်၌သာလျှင် သန်လျက်ကို၎င်း သင်းကျစ်ကို၎င်း ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးအား အပ်နှင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးအား “ယခုအခါ မင်းသည် လျှို့ဝှက်မှုကို ပြု၏၊ ယခုအခါ ဤအရပ်၌သာလျှင် ငါသည် ရပ်တည်သင့်၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တံခါးပိတ်ထားသော ကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုတ်ဦးသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန်ပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးကို ဖွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်

ကျောင်းတိုင်းသို့ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့်ဝပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့ကို ခံတိုင်းဖြင့် စုပ်၏။ လက်တို့ဖြင့်လည်း အဖန်ဖန် သုံးသပ်ဆုပ်နယ်၏။ “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း” ဟု အမည်ကိုလည်း ကြားလျှောက်၏။

၃၆၇။ မင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်သည်ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ဤသို့သဘောရှိသော အလွန်အကျွံရှိသေခြင်းကို ပြုဘိသနည်း။ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ပြုဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤလောက၌ ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ် အနှစ်သုံးဆယ် အနှစ်လေးဆယ်တို့ပတ်လုံး အပိုင်းအခြား ပြု၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏအချို့တို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် နောက်အခါ၌ ကောင်းစွာ ရေချိုးလိမ်းကျံ စီမံပြုပြင်ဘားသော ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲပြည့်စုံ ခံစားကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှည်သမျှ အသက်ဆုံးသည့်တိုင်အောင် စင်ကြယ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ တပါးသော ဤသို့ ပြည့်စုံစင်ကြယ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို မမြင်မိပါ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည်ဖြစ်ပါ၏။

၃၆၈။ အသျှင်ဘုရား နောက်တမျိုးကား မင်းအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ မင်းမျိုးအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ သူကြွယ်အချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ သားနှင့်အမိလည်း ငြင်းခုံ၏။ အမိနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံ၏။ သားနှင့်အဖလည်း ငြင်းခုံ၏။ အဖနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံ၏။ နှစ်မနှင့်မောင်လည်း ငြင်းခုံ၏။ မောင်နှင့်နှစ်မလည်း ငြင်းခုံ၏။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုမှတပါး ဤသာသနာတော်၌ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နို့နှင့် ရေသဖွယ် ဖြစ်ကုန်လျက် အချင်းချင်း ချစ်ခင်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့်ကုန်လျက် နေကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို အကျွန်ုပ်သည် တွေ့မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှအပ၌ တပါးသော ဤသို့ ညီညွတ်သော ပရိသတ်ကို မမြင်ရပါ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာဟောကြားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု ဤသို့လည်း အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၆၉။ အသျှင်ဘုရား နောက်တမျိုးကား အကျွန်ုပ်သည် အရံတခုမှအရံတခုသို့ ဥယျာဉ်တခုမှ ဥယျာဉ်တခုသို့ လမ်းလျှောက်လှည့်လည်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ထိုအရံဥယျာဉ်တို့၌ ကြည့်ရှုရာ၌

လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည့် ကြုံ့လို့ ခေါင်းပါး၍ မလှမပ ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိလျက် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏအချို့တို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား “ဤအသျှင်တို့သည် မချွတ်ကော် မမွေ့လျော်ကုန်ပဲသာလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ ထိုအသျှင်တို့အား ပြုမိ၍ ဖုံးလွှမ်းထားသော တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသည် ရှိတန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအသျှင်တို့သည် ကြုံ့လို့ကုန်၏၊ ခေါင်းပါးကုန်၏၊ မလှမပ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိကုန်၏၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏၊ ကြည့်ရှုရာ၌ လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြည့်ရှုရာ၌ လူအပေါင်း၏မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ကြုံ့လို့ ခေါင်းပါး၍ မလှမပ ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိလျက် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သနည်း”ဟု ဆိုခဲ့၏။ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “မင်းကြီး ငါတို့အား အမျိုးလိုက် ဖြစ်သည့် ရောဂါရှိ၏”ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ ရွှင်လန်းသည်ထက် ရွှင်လန်း တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန်မွေ့လျော်သည့်သဘော ပြည့်ဖြိုးသော ဣန္ဒြေရှိကုန်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်ကာ အမွေး‘မာန်’ကို ချထားပြီးလျှင် သူတပါးပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးသော သားသမင် စိတ်ထားဖြင့် နေကြသည့် ရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်မြင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား “အမှန်အားဖြင့် ဤအသျှင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား ၏ သာသနာတော်၌ မှန်မြတ်သော ရှေးတရားထက် ထူးသော နောက်တရားကို သိကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအသျှင်တို့သည် ရွှင်လန်းသည်ထက် ရွှင်လန်း တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန်မွေ့လျော်သည့်သဘော ပြည့်ဖြိုးသော ဣန္ဒြေရှိကုန်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ ဖြစ်ကာ အမွေး‘မာန်’ကို ချထားပြီးလျှင် သူတပါးတို့ပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးကုန်သည်ဖြစ်၍ သားသမင်စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော်မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏”ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်ဝယ် တရားနှင့် လျော်သော ဥာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၀။ အသျှင်ဘုရား တဖန်ထို့ပြင်လည်း ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းထားသော မင်းမျိုးစင်စစ် မင်းဖြစ်သော အကျွန်ုပ်သည် သတ်ထိုက်သောသူကို သတ်ရန်၎င်း ပစ္စည်းဆုံးရှုံးစေသင့်သူကိုလည်း ပစ္စည်းဆုံးရှုံးစေရန်၎င်း နှင်ထုတ်ထိုက်သူကိုလည်း နှင်ထုတ်ရန်၎င်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထိုင်နေစဉ် အကြားအကြား၌ စကားပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အမောင်တို့ တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ငါထိုင်နေစဉ် အကြားအကြား၌ စကားမပြောဆိုကြကုန်လင့်၊ အမောင်တို့ ငါ၏စကား ပြီးဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ကြကုန်ဦးလော့ဟု ဆိုပါသော်လည်း မရပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား အကြားအကြား၌ စကားပြောဆိုပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်ဝယ် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူသောအခါ ချေဆတ်သံ ချောင်းယောင်သံ မရှိသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ရဟန်း

တို့ကို အကျွန်ုပ် မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ရွေးကဖြစ်ဘူးသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် အရာမက များစွာသောပရိသတ်၌ တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏တပည့်တဦး သည် ချောင်းဟန်၏။ ထိုရဟန်းကို သီတင်းသုံးဖော်တဦးက “အသျှင်သည် တိတ်ဆိတ်ပါလော့၊ အသျှင်သည် အသံမပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူ၏” ဟု ခွဲဖြင့် တို၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွာကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်လေစွာကား၊ အချင်းတို့ တုတ်လုံတံမပါပဲ ဓားလက်နက်မပါပဲ ပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးမ ထားနိုင်လေစွာကား” ဟု အကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဆုံးမထားသော အခြားပရိသတ်ကို မမြင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် အား “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏။ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအပေါင်းသည် ကောင်းမြတ် သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်ဝယ် တရားနှင့်လျော်သော ဥာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၁။ အသျှင်ဘုရား တဖန်ထိုပြင်လည်း ဤလောက၌ အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့သော ဥာဏ် ရှိကုန်သော သူတပါးတို့ အယူကို လေ့လာပြီး ဖြစ်ကုန်သော သားမြီးကို ပစ်ခွဲနိုင်သည့် လေးသမားနှင့် တူကုန်သော အချို့သော မင်းမျိုးပညာရှိတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသူတို့သည် မှားသောအယူ တို့ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီးနေဘိသကဲ့သို့ ကျက်စားနေကုန်၏။ ထိုပညာရှိမင်းတို့သည် “ရဟန်းဂေါတမ သည် ဤမည်သော ရွာသို့၎င်း နိဂုံးသို့၎င်း ရောက်လာလိမ့်မည်” ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် “ငါတို့သည် ဤပြဿနာကို ရဟန်းဂေါတမသို့ ကပ်၍ မေးကြကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့မူ ထိုရဟန်းဂေါတမအား ငါတို့သည် ဤသို့ ဝါဒ တင်ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့လည်း ဖြေကြား ခဲ့မူ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမအား ဤသို့လည်း ဝါဒတင်ကုန်အံ့” ဟု ပြဿနာကို စိမ့်ကြကုန်၏။

ထိုပညာရှိမင်းတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤအမည်ရှိသောရွာသို့၎င်း နိဂုံးသို့ ၎င်း သက်ရောက်လာပြီ” ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံ ချဉ်းကပ် ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေတော်မူ၏။ (တရားကို) ဆောက်တည်စေတော်မူ၏။ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုသူတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားက (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိ မြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ ရွှင်လန်းစေအပ်ပြီ ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားအား ပြဿနာကိုလည်း မမေးကြကုန်၊ အဘယ်မှာ ဝါဒတင်ကုန်တော့အံ့နည်း။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်တို့သည် သာ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏။ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထား တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်ဝယ် တရားနှင့် လျော်သောဥာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၂။ အသျှင်ဘုရား တဖန် ထိုပြင်လည်း အကျွန်ုပ်သည် ဤလောက၌ အချို့ပစ္စားပညာ ရှိ။ပ။အချို့သူကြွယ်ပညာရှိ။ပ။ သိမ်မွေ့သော ဥာဏ်ရှိကုန်သော သူတပါးတို့အယူကို လေ့လာပြီး ဖြစ်ကုန်သော သားမြီးကို ပစ်ခွဲနိုင်သည့် လေးသမားနှင့် တူကုန်သော အချို့ရဟန်းပညာရှိတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသူတို့သည် မှားသော အယူတို့ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီးနေဘိသကဲ့သို့ ကျက်စား

နေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော ရွာသို့၎င်း နိဂုံးသို့၎င်း သက်ရောက်လာလိမ့်မည်” ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် “ငါတို့သည် ဤပြဿနာကို ရဟန်း ဂေါတမသို့ကပ်၍ မေးကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့မူ ထိုရဟန်းဂေါတမအား ငါတို့သည် ဤသို့ ဝါဒတင်ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့မူ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမ အား ဤသို့လည်း ဝါဒတင်ကြကုန်အံ့” ဟု ပြဿနာကို စီမံကြကုန်၏။

ထိုပညာရှိရဟန်းတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သောရွာသို့၎င်း နိဂုံးသို့၎င်း သက်ရောက်လာပြီ” ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေတော်မူ၏။ (တရားကို) ဆောက်တည်စေ၏။ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားက (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေရွှင်လန်းစေပြီးဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားအား ပြဿနာကိုလည်း မမေးကြကုန်။ အဘယ်မှာ ဝါဒတင်ကုန်တော့အံ့နည်း၊ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ရန် ခွင့်တောင်းကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်ရဟန်းပြုပေး၏။ ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပြီးသော ထိုသူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာအားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်သည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြသည့် အမျိုးကောင်း သားတို့ လိုလားတောင့်တအပ်သော မြတ်သောအကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတုမဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ထူးသောဥာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေကြရကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် “ရှေးအခါက ငါတို့သည် ရဟန်းမဟုတ်ကြကုန်ပဲလျက် ရဟန်းဟု ဝန်ခံခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို အပပြုအပ်ပြီးသူ မဟုတ်ကြကုန်ပဲလျက် မကောင်းမှုကို အပ ပြုအပ်ပြီးသူတို့ဟူ၍ နန်ခံခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့ မဟုတ်ကြကုန်ပဲ လျက် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှသာလျှင် ငါတို့သည် ရဟန်းအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှသာလျှင် ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသူ အစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှသာလျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ။ အချင်းတို့ ငါတို့သည် ပျက်စီးကားနီးသူများဖြစ်လျက် မပျက်စီးပဲ ရှိကြရကုန်၏၊ အချင်းတို့ ငါတို့သည် ပျက်စီး ကားနီးသူများဖြစ်လျက် မပျက်စီးပဲ ရှိကြရကုန်၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် အား “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော်မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်း မြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်ဝယ် တရားနှင့်လျော်သော ဥာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၃။ အသျှင်ဘုရား တဖန်ထို့ပြင်လည်း လက်သမားဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒ္ဓတ္တနှင့် ပုရာဏ တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ထမင်းရိက္ခာကို စားကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ယာဉ်တို့ကို စီးကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ် သည် ထိုသူတို့၏ အသက်သခင်ဖြစ်၏၊ စည်းစိမ်ဆောင်နှင်းပေးထား၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၌ အရိအသေပြုကြသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၌ ရှိသေတုပ်ဝပ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်။ အသျှင်ဘုရားရှေးကဖြစ်ဘူး

သည်မှာ အကျွန်ုပ်သည် စစ်ချီတက်လတ်သော် လက်သမားဖြစ်ကြသော ဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့ကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာတခု၌ ကပ်ရောက်နေထိုင်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ လက်သမားဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် များစွာသော ညဉ့်တို့ပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် လွန်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာ အကျွန်ုပ်ကို ခြေရင်းဘက်ပြုလျက် အိပ်ကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်မှာ “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွာတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဘူးမဲ့ ဖြစ်လေစွ တကား၊ လက်သမားဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် ငါ၏ထမင်းရိက္ခာကို စားကြကုန်၏၊ ငါ၏ယာဉ်ကို စီးကြကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့၏ အသက်သခင်ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့အား စည်းစိမ်ကို ဆောင်နှင်းပေးထား၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၌ ရိုသေတပ်ဝပ်ကြကုန်သကဲ့သို့ ငါ၌ ရိုသေတပ်ဝပ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်၊ အမှန်အားဖြင့် ဤအသျှင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မှန်မြတ်သော ရှေးတရားထက် ထူးသော နောက်တရားကို သိကြကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အကြံဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား “မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင်သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော်မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ်ဝယ် တရားနှင့်လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၄။ အသျှင်ဘုရား တဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းမျိုးဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်လည်း မင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကောသလတိုင်းသား ဖြစ်တော်မူ၍ အကျွန်ုပ်လည်း ကောသလတိုင်းသား ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သက်တော်ရှစ်ဆယ်ရှိတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်လည်း အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ အလွန်အကြူးရိုသေခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏၊ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်ဘို့ သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များစွာသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သင်ယခုသွားရန် အချိန်ကို သိ၏၊ (သွားရန်မှာ သင်မင်းကြီး၏ အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ ဤပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တရား၌ အရိုအသေပြုမှုတို့ကို ပြောကြား၍ နေရာမှထကာ ဖဲသွား၏၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေပြုမှုတို့ကို သင်ယူကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေပြုမှုတို့ကို အဖန်တလဲလဲ လေ့ကျက်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေပြုမှုတို့ကို ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေပြုမှုတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ မဂ်တည်းဟူသော မြတ်သောအကျင့်၏ အစအဦး ဖြစ်ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြကုန်ပြီ။

ကိုးရမြောက် ဓမ္မစေတီယသုတ် ပြီး၏။